

CAVALERII TIMPULUI

TRILOGIA ADEVARULUI

Vol. I – Inițierea

1

Cei doi priveau fără ca măcar să clipească, din capătul cel mai întunecat, al celui mai rău famat bar din Genova. Ea era nerăbdătoare și se felicita în gând pentru inspirația de-a alege acea masă, care avea vizibilitate pentru întreaga încăpere, oferindu-i posibilitatea de a urmări întregul demers al acțiunii. Într-o singură privință se înșelase. Își imaginase că barul va fi cât de cât agreabil și aerul respirabil într-o oarecare măsură. Poate că era mai bine așa, își spuse ea.

Lui i se citea cu ușurință dezgustul și oripilarea pe chip. Era luptător de meserie și nu demult ajunsese la concluzia că venise timpul să facă totuși ceva important cu viața lui. Aflând despre planul nebunesc al prietenei sale din copilărie, Elena, își jurase s-o protejeze. De aceea, în aceste momente, se bucura că avusese inspirația s-o însoțească.

Fumul de țigară era atât de dens, încât îi îneca plămânii și-i făcea ochii să lăcrimeze, iar duhoarea aproape că-i înțorcea stomacul pe dos. Ușa se trântea cu zgomot de fiecare dată când intra sau ieșea cineva, făcându-l să-și arunce ochii nervos spre intrare. Ospătarii și clienții răcneau deopotrivă comenzi spre bar, încercând pe cât posibil să se facă auziți.

Era un bar consacrat în exclusivitate celor de cea mai joasă speță. Pe lângă marinari tatuati, hamali asudați și femei ușoare, descopereai cu ușurință pungăși experimentați și prădători alunecoși, ce-ar fi ucis cu sânge rece pe oricine ar fi prezentat un real interes. Într-un cuvânt, acest bar era frecventat cu regularitate de putregaiul societății. Aruncă o căutătură subtilă cu coada ochiului spre fata de lângă el. Dumnezeuule, deși era doar cu puțin mai mică decât el, arăta de fapt ca o copilă și era prietena sa cea mai dragă. Oare ce era în neregulă cu planul ei, încât fusese în stare să aleagă asemenea cocină? Îndoiala cu privire la intenția și alegerea locului îi dădeau deja târcoale. Era dator să încerce s-o oprească, chiar dacă puterea lui de convingere era aproape nulă. De când o știa era plină de viață, spirituală, curajoasă, dar mai ales încăpățânată.

— Nu pot să cred că ai ales deliberat tocmai acest bar! se auzi vocea lui intrigată. Ești sigură că este ideea cea mai bună?

Întrebarea rămase fără răspuns pentru că ea îi făcu semn să tacă. Se uita cu încordare maximă spre bar, iar el îi urmări privirea în tăcere. La bar, printre fum și bețivani, se deslușea vizibil profilul impunător al unui individ ce părea total nepotrivit în această adunătură de răufăcători. Costumul închis la culoare și bine croit nu făcea decât să scoată în evidență și mai mult paloarea feței. Era înalt, bine clădit, iar dacă era nemulțumit sau iritat de locul întâlnirii, fața împietrită nu trăda nici cea mai mică expresie. Pe tejghea, în dreptul lui, se afla un pahar cu băutură, iar rotirea vigilentă a ochilor de jur împrejur, fără ca măcar să-și miște capul, dovedea că se aștepta ca în orice moment să se întâmple ceva.

Un scârțâit enervant scrijeli auzul tuturor. O prostituată își ademenea prada, un marinar bine amețit, aproape târându-l pe scările vechi, din lemn pe jumătate putrezit, ce duceau

spre camerele ponosite de la etaj. Un pas greșit îl făcu pe client să se dezechilibreze și din gura lui ieșiră cele mai spurcate injurii marinărești.

O chelneriță se apropie de masa celor doi ducând în mână cu ușurință pe o tavă două pahare cu băutură. Cu cealaltă mână liberă își apucă șorțul pătat și șterse cu mișcări neglijente masa, după care îl lăsă să cadă înapoi pe coapsele durdu-lui. Când se aplecă voit prea mult să pună băuturile pe masă, sâni cărnoși și mari aproape că ieșiră în toată splendoarea lor din bluza decoltată, făcându-l pe bărbat să se îndrepte brusc în scaun, deranjat de tabloul obscen.

— Ce-i, frumușelule, îți place ce vezi?

Rânjetul lacom și viclean se întinse pe toată fața femeii scunde și durdu-lui.

— Dacă poștești și mai ales dacă nu ești strâns la pungă... poți face mai mult decât să privești, chicoti chelnerița.

Ochii bărbatului se măriră brusc, oripilat de obraznicia femeii. Era însoțit și de aceea gestul și cuvintele ei i se părură o insultă: să-și ofere serviciile pe față. Un râs puternic ieși din gâtulejul femeii atunci când se îndepărtă, amuzată de reacția lui.

— Cerule mare, șopti el răgușit, în ce lume trăim! Ela, trebuie să fii tare nesăbuită să ai curajul să alegi asemenea loc!

— Ssst! făcu însoțitoarea lui, neafectată de cuvinte, făcându-i semn să tacă.

Ochii lui străbătură încăperea până în dreptul unui bărbat palid, poate cel mai palid om pe care-l văzuseră ei, ce traversa încăperea mergând ca hipnotizat, fără să privească în lături, spre individul sobru de la bar. Fără să scoată un cuvânt, se așeză pe scaunul de lângă el și-i făcu semn barmanului să-i dea de băut.

Barmanul, un tip gras, cu gâtul scurt și ochii bulbucăți, afișă un zâmbet răutăcios, turnă o băutură în pahar și i-o aruncă în față, pe tejghea. Umplut până în buză, paharul își revărsă în lături conținutul, răspândind în aer un iz spiritos.

Fără ca măcar să se sinchisească de gestul obraznic al barmanului, noul venit apucă la rândul lui paharul în mână și, cu gesturi mecanice bine studiate, începu să-l răsucescă până când lichidul se împrăstie mai mult de jumătate pe jos. Vecinul său, care nici măcar nu se atinsese de al său, făcu un gest ostil, iar pe fața lui perfectă apăru o grimasă.

— Dacă tot nu ai de gând să te atingi de el, măcar împiedică-te dracului de paharul ăla și răstoarnă-l, mormăi noul venit. Vrei să trezești suspiciuni?

Grimasa se adânci pe fața bărbatului atunci când pufni:

— Nici măcar nu merită osteneala, uită-te în jur, ăsta nu poate fi numit bar. M-ai chemat într-o speluncă. Oare ce-a fost în capul tău și, pe deasupra, ai mai și întârziat!?

— Scuze, vaporul a întârziat un pic mai mult pe mare. Și-a permis să oprească pentru fiecare sirenă care făcea autostopul, zise el ironic. Se opri o secundă în loc, părând să digere o informație.

— Ia stai așa... Ce tot îndrugi tu acolo, Reno, tu, cel care mi-a trimis mie un bilet chemându-mă aici?

— Nu ești amuzant deloc, răspunse Reno, luând o poziție rigidă. Îți bați joc de mine, Peter, și te-asigur că nu am dispoziția necesară să-ți gust gluma meschină. Naiba să te ia! Tu m-ai ademenit aici, spunându-mi că este extrem de important...

Peter, noul venit, băgă mâna în buzunar, căutând ceva. Trăsăturile lui aspre se contorsionară mai mult din cauza enervării. Statura lui era pusă în valoare de umerii înguști și

brațele musculoase. Părul blond, dezordonat, trecea cu puțin de gulerul cămășii, iar ochii cafenii începeau să prindă luciri aurii. Cu mișcări bruște scoase o hârtie și o trânti în fața lui Reno, care rămase holbându-se la ea.

— Fir-aș al naibii, ce glumă mai e și asta? mormăi el, scotocindu-se la rândul său în buzunarul hainei.

Dădu cu mâna de hârtie și o așeză lângă cea a lui Peter. Erau identice.

În același timp, la o masă din mijlocul așa zisului bar, alți doi bărbați și o femeie se așezară pe scaunele care păreau că-i așteptaseră anume pe ei. Ochii bărbaților scrutau vigilenți împrejurimile în timp ce femeia își îngusta privirea spunând:

— Nu-mi miroase a bine, vă spun eu, ceva pute rău de tot aici...

Bărbații o aprobară în tăcere. Erau de acord cu ea. Îi încerca același presentiment de rău augur. Cel mai în vârstă dintre ei, cu puțin trecut de treizeci de ani, își adânci mâna încordată în buzunar, mototolind o hârtie. Oare cine pusese la cale farsa asta? Era ceva putred la mijloc. Primise un răvaș în care era înștiințat să se prezinte aici, împreună cu sora lui și prietenul și asociatul său. După lungi cugetări ajunsese la concluzia că trebuia să refuze, dar curiozitatea îi tulbura adesea gândurile. Deși era mulțumit cu viața liniștită, contrar naturii sale, simțea în continuare lipsa unei aventuri care să-i aprindă sângele adormit. Paradoxal, își dorea acțiune în viața sa, dar, în același timp, corpul lui era străbătut de mii de cuțite.

Alături de el se afla sora mai mică. Îi propusese să rămână acasă, dar în loc să fie de acord cu propunerea lui, fata îi aruncase vorbe de ocară, nedemne de o tânără domnișoară, învinovățindu-l c-o păgubește de o plimbare posibil interesantă sau chiar primejdioasă. Acest gând îl cutremură. Cu

siguranță sora lui avea un simț al umorului foarte dezvoltat. Tresări vinovat, trezit din reverie. Adâncit în gândurile îngrijorării pierduse cu totul noțiunea timpului.

— Am să-l găesc pe nenorocitul care ne-a făcut să venim aici, aruncă el cuvintele. Am să pun mâna pe el și am să-l sugrum cu mânuța mea...

Sora lui, Rachel, se lăsă pe spătarul scaunului și spuse leneș:

— Dacă tu, frățioare, vrei gâtul lui doar pentru tine, atunci mie o să-mi rămână altă parte a corpului și-o să-mi facă o reală plăcere să i-o înnod de două ori.

— Cred că e prea mică, glumi al doilea bărbat, George.

— Mă rog, este mulțumitor și doar o dată, adăugă ea mus-tăcind.

Gerry, fratele ei, își dădu ochii peste cap:

— Terminați, vă arde de glume acum, când simt mirosul necazului plutind în aer?!

Cei doi se îndreptară în același timp cu Gerry în scaune și își rotiră privirile de jur împrejur. Ochii lor trecură pe lângă chelnerița dolofană, care tocmai le aducea băuturile, și ajunseră în zona barului.

— Ah, Doamne! izbucni Rachel, ducându-și mâna la gât. Puteam să jur că pot mirosi nenorociții cu ochii închiși.

Rămase cu ochii fixați pe cei doi bărbați eleganți de la bar, ce se aflau cu spatele la ei.

Și eu la fel, interveni George contrariat.

Gerry în schimb se încordă trăgându-se pe marginea scaunului. Ținea o palmă, părând relaxată, pe masă, iar pe cealaltă, sub masă, strânsă în pumn, cu venele proeminente ieșind în evidență prin pielea bronzată.

— Totul a fost premeditat. Secăturile ne-au ademenit aici, știind că putoarea lor va fi estompată de duhoarea din aer.

Vocea îi tremura de furie, iar Rachel era conștientă de încordarea fratelui său după felul cum își ținea brațele. Vocea lui profundă și îngrijorată, care nu îi era necunoscută, o făcu să intervină:

— Fir-aș să fiu, le simt putoarea, cu toate costumele și coloniile lor elegante, plus tot rahatul din aer.

— Liniștești-vă, se prefăcu calm Gerry, când observă frustrarea celor doi, nu-i faceți să se simtă în largul lor, pierzându-vă cumpătul. Tot ce-avem de făcut pentru început este să-i convingem că planul lor le-a reușit.

— Dar.. se bâlbâi Rachel revoltată.

— Rachel, sunt doi, iar noi suntem trei, uiți ?